

TÁNCHÁZTALÁLKOZÓ NAGYBÁNYÁN

(Üzenetrögzítőn) – A nagybányai táncház 10 éves évfordulója alkalmából egész napos rendezvénysorozatra kerül sor az Ifjúsági Házban november 23-án. Délelőtt az aprók táncházával kezdődik az ünnepség. Lesz mesemondás, bábjátékok s nyilván, közös tánctanulás. A kolozsvári táncház Bogánacs-együttese, a csíkszeredai Hargita-együttes oktatói foglalkoznak majd a gyermekekkel. 13 óra körül kezdődik egy videóműsor, melynek során Kallós Zoltán az országban gyűjtött táncanyagokat mutatja be. 16 órakor kezdődik a vendég-együttesek fellépése, reméljük, valamennyi meghívott jelen lesz. Ezek után Kallós Zoltán népdalokat tanít, majd közös éneklés és reggelig párhuzamos táncoktatás kezdődik vagy haladóknak. A rendezők mindenkit szívesen várnak, csak egy a bökkenő: a rendezvények egybeesnek az érmindszenti Ady-ünnepséggel. **(Farkas E. Zoltán)**

(Romániai Magyar Szó, 1991/585. 4. – 1991. november 19., kedd)

„A néphagyomány tart meg bennünket magyarnak, a nemzetközi műveltség tesz európaivá”

Országos táncháztalálkozó Nagybányán

November végén országos táncháztalálkozót szervezett a nagybányai MADISZ, az Ifjúsági Házban.¹¹ A több mint tizenhét órás rendezvény sok meglepetéssel szolgált mind a kisebbeknek (aprók táncháza), mind a vérbeli, eredeti népi muzsikára szomjazó fiataloknak, idősebbeknek. A csíkszeredai Hargita Népi Táncegyüttes az ősi székely népviselet varázsát, valamint a székely tánclépések elevenességét hozta el a nagybányai színpadra. A domokosi táncscsoport egy ősrégi láposmenti szokást, a karácsony előtti Éva-napi köszöntő hagyományát elevenítette föl: a táncszervezés úgynevezett „rangosainak” az ügyködéseit, valamint a kölcsönös ajándékozási szokások bemutatását (a lányok bokkrétát, zsebkendőt adnak a fiúknak, míg ezek guzsallyal, feszítőkkal, sulykokkal ajándékozzák meg a lányokat) nagy érdeklődéssel követte a közönség. A magyarszovátiai a régi, keserves nóták avagy a csárdások ritmusának nosztalgiáját juttatták eszünkbe. Ezek után Kallós Zoltán, a magyarszovátai zenészek közreműködésével eredeti nótákra tanította a közönséget.

A kolozsvári Brassai Líceum diákjaiból verbuvált, s immár országos hírnévre szert tett Bogánacs együttes műsora még egyszer bebizonyította, hogy tényleg szokásaiban, erkölceiben és mindenben ami sajátosságának megőrzésére szolgál – él egy nemzet. E fiatal, tehetséges „megszállottakat” nézve, s bemondójuk szavait hallgatva, miszerint „a néphagyomány tart meg bennünket magyarnak, a nemzetközi műveltség tesz eu-

¹¹ Ugyanerről az eseményről számol be Kökényes R. Zoltán *Országos Táncháztalálkozó Nagybányán* című írása a Művelődés folyóirat januári lapszámában, lásd: Művelődés 1992/1. 9–10.

rópaivá” jöttünk rá mindannyian: miért is kell, miért is érdemes élőben is terjeszteni a néphagyományt. A műsor befejeztével kezdődött el a tulajdonképpeni táncháztalálkozó, kezdők és haladók ropták a valódi magyar táncot, hajnalig.

A táncosok között fedeztük fel *Leopold Lászlót* is, az ezelőtt tíz évvel Nagybányán beindított táncház lelkes kezdeményezőjét, s arra kértük, idézze fel dióhéjban a múltat:

– 1981 őszen – tehát pontosan tíz évvel ezelőtt indult ünnepélyes keretek között, Kallós Zoltán, a Könczei házaspár és még sokan mások hathatós segítséget adtak – éveken keresztül a táncház elindulásában, talpraállításában. A bábáskodók között még meg kell említenem Csiha Tamást, Tamás Ferencet és nejét Bettyt, a Gusztinelli házaspárt – akik közül sajnos már Magda nem lehet közöttünk, az élők között. Az elmúlt tíz év életem egyik legszebb időszaka volt, sok-sok elégtételt, felejthetetlen élményt nyújtott mindnyájunknak, akik a táncházat vezettük, szerveztük. Én, személy szerint 1986-tól abba kellett hogy hagyjam az egészet, mivel komoly problémáim adódtak a hatóságokkal, de a Tamás házaspár továbbvitte a stafétabotot. Így aztán – ha nem tévedek – a nagybányai táncház folyamatosan működött, még akkor is, amikor már Kolozsvárott, vagy több más városban – ahol a mozgalom amúgy sokkal nagyobb múltra és komolyabb gyökerekre tekintett vissza – már régen a feladásra kényszerültek. Talán nem voltunk annyira szem előtt! A zenekar is hamar összeállt: Tamás Feriből, Sájnelik Sándorból és Balogh Feriből; nem tudok róla, hogy más felállításban is zenéltek volna. Nagy kár, hogy ma már nem muzsikálnak együtt, mert igazán komoly szakmai színvonalat értek el, és bizony nekik is köszönhető, hogy a nagybányai táncház virágkorában néha még 80–100 fiatal is összejött, s hogy a népdaltól, a tiszta forrástól, a törölmetszett énekektől és táncoktól rezgett a művelődési ház ablaka, mindannyiunk örömére.

Kallós Zoltán is frissen ropta a táncot, amikor felkértük mondana röpke véleményyt erről a rendezvényről:

– Örvendek, hogy ilyen szép számmal jelentek meg az érdeklődők, s nagyon jó dolog, hogy a bányai ifjak meg tudták szervezni e találkozókat. Éppen ideje volna már Kolozsvárott is megrendezni egyet, hisz ezen a tájon él a legelevenebben e hagyomány, itt van Kalotaszeg, a Mezőség, Szék – innen indult tulajdonképpen útjára ez az egész mozgalom, közel van a Szilágyság is, a külföldi vendégek is jobban megközelíthetnék Kolozsvárt, tehát mindenképpen eljött már az ideje egy kincsesvárosi Országos Táncháztalálkozónak. A műsorról azt mondhatom, hogy jól sikerült, csak a domokosiakat kifogásoltam kissé a ruhájuk miatt. Tudniillik, én ezelőtt tizenöt évvel gyűjtöttem azon a vidéken s ismerem a nagyon szép és nagyon eredeti népviseletüket. Kár volt ezt a szép évázási hagyományt, bőgatyásan – tehát nyári viseletben előadni – mikor otthon biztosan léteznek még eredeti ruhák, csak talán egy kicsit a ládák fenekére kell nézni. Emlékszem arra az öltözetükre, amivel Székelyudvarhelyen, az utolsó Kalákán szerepeltek. Azzal kellett volna most is megjelenniük...

Farkas E. Zoltán

(Romániai Magyar Szó, 1991/599. 3. – 1991. december 5., csütörtök)